

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ' αὐγούστου Μακρί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
 Λαρ. Ἀνρίου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
 ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ κυρία!.. ἐκεῖ κάτω... εἰς τὴν κλίμακα! εἶπεν ἡ Νανὼν ἔντρομος. (Κεφάλαιον Μ').

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀββάς ἐξεπλάγη λίαν κατ' ἀρχὰς
 διὰ τὴν χάλαζαν ἐκείνην τῶν φιλοφρο-
 νήσεων καὶ ἀνησύχησε διὰ τὰς παρασιω-
 πήσεις· ἀλλ' ἦτο εὐθύφρων καὶ ἐσυλλογι-
 σθη ὅτι λαλῶν πρὸς ὑποκείμενον τόσον

ἰσχυρόν, θὰ ἔλεγεν ἀφελύκτως καμμίαν ἀ-
 νοησίαν ἀκουσίως, ἐνῷ ἰστάμενος ἐν ἐπι-
 φυλάξει, θὰ ἐνέβαλλεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν
 Λουβοῦ καὶ πιθανῶς θ' ἀνεκάλυπτε τοὺς
 σκοπούς του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, μοῦ κά-
 μνετε μεγάλην τιμὴν νὰ μὲ περιπαίξετε.

— Πῶς τοῦτο, κύριε Ἰασπίνε;

— Ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει πολὺ
 καλὰ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τιμῶμαι διὰ
 τῆς φιλίας τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν τὴν ἐγνώριζα πρὸ ὀκτῶ
 ἡμερῶν καὶ τὴν εἶδα διὰ πρώτην φοράν
 ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Διὰ τὴν χάριν τοῦ κυρίου Λαβερνή;
 — Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Ἡ ὁποία χάρις ὅμως σας ἐχορηγή-
 θη τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν
 παρὰ νὰ εἰσθε φίλος τῆς μαρκτησίας.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ πάλιν ἐσκέφθη. Προ-
 φανῶς ὁ Λουβοῦ ἤθελε νὰ τὸν σύρῃ εἰς
 παγίδα, ἀφοῦ ἡ χάρις εἶχε χορηγηθῇ τῇ
 μεσιτείᾳ τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης. Ἀλλ'

ἐφάνη εἰς τὸν Ἰασπῖνον συμφορώτερον νὰ φανῇ ἐμπύπτον εἰς τὴν παγίδα καὶ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὴν συμμετοχὴν τῆς κυρίας Μαιντενών.

— Ὡ, Ἐξοχώτατε! ἀπήντησε, πῶς ἦτο δυνατόν ἡ μαρκησία ν' ἀρνηθῇ νὰ προστατεύσῃ τὸν υἱὸν μιᾶς τόσο ἀγαπητῆς φίλης τῆς;

— Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ φιλία εἶνε παλαιά.

— Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Ἐξοχώτατε.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇτε ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ἤλθατε νὰ μὲ παρακαλέσετε, κύριε Ἰασπῖνε.

— Δὲν τὰ σκέπτεται κανεὶς ὅλα πάντοτε, Ἐξοχώτατε! ἤμην τόσο τετραγμένος!...

— Ἀντὶ τούτων εἶπατε χίλια πράγματα ἄτοπα· ἐνθυμεῖσθε;

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, σὰς ὀρκίζομαι, δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς ἐπῆκα νὰ τὰ εἶπα.

— Κατὰ τοὺς λόγους σας, αὐτὸς ὁ κύριος Λαθερνῆ ἦτο ἡ ἀχολὸς περιστέρῳ καὶ ὀλίγον μόνον ἂν τὸν ἐβλαπτα, ἡ κυρία μαρκησία θὰ ἔκαμνε νὰ μὲ λιθοβολήσωσιν.

— Πῶς!... ἐτόλμησα νὰ εἶπω αὐτά;

— Ἐτολμήσατε ἀκόμη περισσότερα· ἐτολμήσατε νὰ μὲ ἀποκαλέσετε Ἀμάν!...

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ μὲ ἠπειλήσατε διὰ καταστροφῆς, ἂν ἡγγίζον «τὰ μυστικά τῆς κυρίας Μαιντενών». Βλέπετε ὅτι ἐνόησα καὶ ἐσεβάσθην αὐτὰ τὰ μυστικά.

Ὁ Λουβοῦ εἰμειδία, ἀλλ' οἱ τριᾶκοντα δύο ὀδόντες τοῦ ἐφαίνοντο ἔχοντες διαθέσεις καταβροχθιστικὰς, ἀγρίας.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀνέλαβε πάλιν τὸ ὅπως ἀγνὸν καὶ ἄδολον ἦτος.

— Ποῖα μυστικά; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ δὲν τὰ γνωρίζω· σεῖς πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὄνειρεύομαι. Τῇ ἀληθείᾳ μοῦ ἐπροξενήσατε πολὺν τρόμον ἐν Βαλενσιέννῃ, ὥστε δικαιοδογεῖται ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἐκπληξίς μου.

Ὁ Λουβοῦ ἐψυχράνθη εὐθὺς μαντεύων τὴν πονηρίαν, ἥτις ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ἀφέλειαν.

— Εἰσθε τετραγμένους καὶ ἐκπληκτοὺς, λέγετε; ἐπανέλαβεν ὦ! δὲν σὰς νομιζῶ ἱκανὸν ὡς πρὸς τοῦτο, κύριε Ἰασπῖνε· εἰς αὐτὸν καλὰ πόσον ἀξίζει τὸ κεφάλι σας. Ἐλα, ἔλα! εἰμὲθα μόνοι τώρα· μὴ ὑποκρίνεσθε· ἀναγνωρίζω τὴν ἱκανότητά σας.

— Πάλιν ἀστεῖξέσθε, Ἐξοχώτατε.

— Ὅχι, δὲν ἀστείζομαι, κύριε Ἰασπῖνε. Πῶς! ὅλα ὅσα μοῦ εἶπατε τότε περὶ τῆς ὀργῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξεδήλου ἡ κυρία Μαιντενών ἐναντίον μου, προήρχοντο ἐκ τῆς ταραχῆς σας;

— Βέβαια, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ αἱ λέξεις ἐκεῖναι: «Γνωρίζετε ποῖος εἶνε ὁ κύριος Λαθερνῆ»;

— Ὁ υἱὸς τῆς ἐπιστηθίου φίλης τῆς κυρίας...

— Ἐξαίρετα· καὶ ἡ ἀπειλὴ ἐκείνη, ἂν ἐτόλμων ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὰ μυστικά...

— Ἦμην τρελλὸς διὰ δέσιμον· ἡ λύπη μὲ εἶχε κάμει νὰ χάσω τὸ λογικόν μου.

Ὁ Λουβοῦ ἠγέρθη.

— Κύριε Ἰασπῖνε, εἶπεν, ἐνθυμήθητε αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω. Ἐὰν ἡ κυρία Μαιντενών σὰς ἐπρόσφερεν ἐν ἑκατομμύριον, ἐγὼ θὰ σὰς ἐδίδα δύο· ἀλλ' ἐὰν δὲν σὰς τὸ χάριση τὸ ἑκατομμύριον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀξίζετε, θὰ εἶνε πολὺ ἀχάριστος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω τὴν δουλείαν μου μόνος μου.

Ὁ Ἰασπῖνος διέστειλεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' εἰλικρινοῦς ἐκπλήξεως.

— Πρέπει νὰ εἰσεύρετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοῦ, ὅτι τὰ μυστικά εἶνε ὅπως τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς αὐτὸ τὸ νερόν. Ὅταν τὰ ζητῇ κανεὶς, φεύγουν· κάπου κάπου συλλαμβάνετε κανένα μὲ τὸ ἀγκιστρὸν σας, ὅπως ἐγὼ ἤγρευσα ἐν μέρος ἀπὸ τὰ μυστικά σας διὰ τῶν ἐρωτήσεών μου. Ὑποθέσατε ὅμως ὅτι αὐρίον στέλλω ἐργάτας καὶ ἀποξηραίνω τὸ ἔλος· θὰ ἰδῶ ἀμέσως νὰ συνταραχθοῦν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλα αὐτὰ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπω. Εἶνε ἐργασία ὅπως οὐκ μακροτέρῃ καὶ ἀπαιτεῖται δαπάνη μεγαλειτέρα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε βέβαιον. Λοιπὸν, κύριε Ἰασπῖνε, θ' ἀποξηράνω τὸ ἔλος. Χαίρετε· δὲν εἰσεύρετε πόσον ζημιώνεσθε.

Καὶ ὁ Λουβοῦ πεισμομένος, διότι οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἐγκρατοῦς ἐντιμότητος ἢ ἐκ τῆς ἀκορέστου φιλοδοξίας τοῦ ἀββᾶ, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἵππον του, πολλὰκις ὅμως στρέψας πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀγοραστὴς προσδοκῶν νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ ὁ ἔμπορος. Ἀλλ' ὁ Ἰασπῖνος, χαίρων διότι ἀπηλλάσσεται τόσο ἐὺθηνά, πᾶν ἄλλο ἔπραττε παρὰ νὰ κινηθῇ. Παρὰ τοὺς θεράποντας τοῦ Λουβοῦ ἀνέμενον ὑποκείμενόν τι, φέρον στολὴν χρυσοκέντητον, μολοντί ἦτο μόλις ἡ πέμπτη πρωΐνῃ ὥρα, ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος ἐχαίρετα τοὺς θεράποντας, τοὺς ἵππους καὶ ἐποίει μυρίας ὑποκλίσεις πρὸς τὸν Ἰασπῖνον καὶ τὸν Λουβοῦ, πρὸς δὲ ἐπλησίαζε βαδίζων μετὰ κομικῆς περισκέψεως.

Ἦτο ὁ Δεβὼτ· ὁ Λουβοῦ τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς πλατείας καὶ χυδαίας μορφῆς του, ὁ Δεβὼτ ὅστις ἐνηθύνετο, διότι εἶχε βαπτισθῇ παρ' ἀνδρός, ὃν ὁ μέγας ὑπουργὸς κατεδέχετο νὰ βλέπῃ ἀλιεύοντα.

— Τί θέλεις; εἶπεν ὁ Λουβοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως, διότι προὔτιθετο νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ.

— Ἐξοχώτατε, ἐπερίμενα νὰ τελειώσετε τὴν συνομιλίαν σας μὲ τὸν ἀνάδοχόν μου, ἀπήντησεν ὁ Δεβὼτ.

— Τὸν ἀνάδοχόν σου;... ὑπέλαβεν ὁ Λουβοῦ· ποῖος εἶνε αὐτός;...

— Ὁ κύριος ἀββᾶς Ἰασπῖνος, Ἐξοχώτατε, εἶνε ὁ ἀνάδοχός μου... κατὰ τύχην βεβαίως, ἀλλ' ὅπως δῆποτε αὐτὸς εἶνε καὶ τὸ θεωρῶ τιμὴν μου.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤκουσεν, ἀνεγνώρισεν τὸν Δεβὼτ καὶ στραφεὶς ὤρμησε πρὸς αὐτόν,

ἀκουσίως δέ, φοβηθεὶς τὴν ἀκριτομυθίαν του, ἐνευσεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ...

Ὁ Λουβοῦ ὅμως εἶδε τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ τρόμου καὶ τὸ νεῦμα. Διέκρινεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ἀββᾶ ἀνησυχίαν θανάσιμον.

— Ἀ, ἂ! ἐπιθύρισε βραδέως, φαίνεται ὅτι ὁ Μούκιος Σκακιδόλας τρέμει διὰ τὰ μυστικά του... Ἐλα, κύριε Δεβὼτ, καὶ διηγήσου μοι, σὲ παρακαλῶ, τὰ κατὰ τὴν βάπτισιν αὐτὴν.

Ὁ Ἰασπῖνος ἔμεινε κεκηνῶς ἰδὼν ἀπομακρυνόμενον τὸν Δεβὼτ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὁ κάλαμος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του.

ΛΗ'

ΠΩΣ Ο ΛΟΥΒΟΑ ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΤΟΝ ΙΑΣΠΗΝΟΝ

Ὁ Δεβὼτ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν του ὅτι ἐβάδιζε παραπλεύρως μετὰ τοῦ κ. Λουβοῦ. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου ἐντελῶς εὐδαίμονος. Ἡ πρόσκλησις ἐκεῖνη τὸν ἀνησύχει. Ὑπῆρχον μερικὰ συμπτώματα θλίψεως εἰς τὴν μορφὴν του. Ἀλλὰ ποῖος ἦλιος δὲν ἔχει κηλίδας.

Ὁ Λουβοῦ ἤρξατο κατ' ἀρχὰς ἐρωτῶν τὸν Δεβὼτ διατί εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον, ἀντὶ νὰ περιμένῃ εἰς τὸ στρατηγεῖον. Ὁ Δεβὼτ ἀπήντησεν ὅτι μεταβάς εἰς τὸ στρατηγεῖον διὰ νὰ εὐρεθῇ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀκροάσεως δὲν ἐγένετο δεκτός· ὅτι ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε βήματα ἵππου εἰς τὴν ἄλλην θύραν, ὑπέθεσε δὲ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἐξῆλθεν· ὅτι τότε ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διηυθύνθη περιπατῶν κατὰ τὴν γῆν πρὸς αὐτὸν τὸν δρόμον, ὅπου εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ εὐρεθῇ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἀπέκρυψεν ὁ πονηρὸς ὅτι εἶχεν ἐρωτήσῃ τὸν κλητῆρα μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐκεῖνης οἰκειότητος, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ἐκεῖνοι ὅσοι ἐχορημάτισαν καὶ αὐτοὶ ἄλλοτε ὑπηρεταί, ὅτι ἡ ἐρώτησίς του, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς δωρεᾶς μιᾶς πιστόλας, παρήγαγεν ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα καὶ ὅτι ὁ κλητὴρ ὑπέδειξε τὸ μέρος πρὸς δὲ διηυθύνθη ἐξελθὼν ὁ Λουβοῦ, ἔτρεξε δὲ αὐτὸς ὅσον ἠδυνήθη διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Πῶς! εἶπε διακόπτων αὐτόν ὁ Λουβοῦ, εἰσαὶ λοιπὸν ὁ βαπτιστικὸς τοῦ ἀββᾶ Ἰασπῖνου;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Λουβοῦ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐνδοιάζων. Ἦτο ὁρθὸν ἄρα γε νὰ ἐρωτᾷ πόσον ἀποτόμως τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον ἐπὶ ζητήματος τόσο λεπτοῦ; Ἀν ὁ βαπτιστικὸς ἐγίνωσκε τίποτε, θὰ ὠμίλει τάχα πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τοῦ ἀναδόχου του; Ἦτο ἀνάγκη πάλιν νὰ ματαιοπονήσῃ, ν' ἀγωνισθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους;

Ὁ Λουβοῦ πρὶν ἐξακολουθήσῃ, πρετῆρησε τὴν μορφὴν τοῦ Δεβὼτ. Ὑπολόγισεν καὶ ἀπληστία ἀρετῇ ἐξωγραφίζετο ἐν αὐτῇ, ὥστε εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα ὁ ἐπιχειρῶν νὰ παρακινήσῃ

αὐτὸν εἰς προδοσίαν. Ἀφ' ἐτέρου ἡ ὑπο-
λόγῃς του ἠδύνετο ν' ἀποπλάνησιν τὸν ἐ-
ρωτῶντα, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἐρωτώμε-
νον. Διὸ ἡ περίσκεψις ἦτο ἐπιβεβλημένη.

Ὁ Λουβοῦ ἀκύτταξε τὸ ὥρολόγιόν του
διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶχε καιρὸν νὰ ἐξασκήσῃ
διπλωματικὰν ἐπὶ τοῦ χυδαίου ἐκείνου· ἀ-
πέμενεν εἰς αὐτὸν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας.

— Ἀρκετὸν εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Δὲν
ἠδυνήθηεν νὰ ἐξαγάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Ἰα-
σπίνον, διότι δὲν ἔχει ἐλαττώματα· αὐ-
τὸς ὅμως εἶνε κλέπτης, θὰ τὸν φοβήσω
καὶ θὰ ὁμιλήσῃ.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐπανάλαβε μεγαλο-
φώνως· ἀφοῦ ζητῇς ἀκρόασιν παρ' ἐμοῦ,
σοῦ τὴν παραχωρῶ· ὁμιλεῖ.

— Ἀλλὰ λησιμονεῖτε, ὅτι ἡ Ὑμετέρα
Ἐξοχότης ἠνδόκησε νὰ μὲ προσκαλέσῃ
νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν της, ἐγὼ δὲ ἄλ-
λο δὲν ἔκαμα παρὰ νὰ ὑπακούσω μετὰ
μεγάλῃς χαρᾶς.

— Εἴτε σὲ προσεκάλεσα, εἴτε ὄχι, ὁ-
μιλεῖ· δὲν ἔχεις λογαριασμοὺς νὰ μοῦ ὑ-
ποβάλῃς;

Ἡ λέξις ἦτο φοβερά· ὁ Λουβοῦ ὑπελό-
γησε πᾶσαν τὴν σημασίαν της. Νὰ ζη-
τοῦνται λογαριασμοὶ ἀπὸ ἑνα ἐργολάβον!
Ὁ Δεβὼτ ὠχρίασεν.

— Καλὰ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοῦ·
αὐτὸν τοῦλάχιστον θὰ τὸν ψαρεύσω· αὐ-
τὸς τσιμπᾷ τὸ δόλωμα.

— Εἰμαι ἑτοιμος νὰ σὰς ὑποβάλω λο-
γαριασμοὺς, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Δεβὼτ
κατακυρτανῶν διὰ τῆς προστριβῆς τὰ
χρυσὰ κεντήματα τοῦ ἱματίου του.

— Εἶχες τὴν προμήθειαν μιᾶς μεραρ-
χίας τοῦ στρατοῦ.

— Χάρης εἰς τὴν καλωσύνην σας, διὰ
τὴν ὁποίαν θὰ σὰς εἴμαι αἰωνίως εὐγνώ-
μων, Ἐξοχώτατε.

— Λοιπὸν! . . . ἔκλεψες ἀρκετά, δὲν
εἶν' ἔτσι;

— ὦ, Ἐξοχώτατε! ἐννοῶ τί συμ-
βαίνει... θὰ σὰς εἴπαν ὅτι ἐκέρδησα ποσὰ
ἀναρίθμητα! . . .

— Ἐκατομμύρια... νάι, μοῦ τὸ εἶπαν
καὶ εἶνε ἀληθές. Ἄν δὲν ἦτο ἀληθές δὲν
ἦσαν ὁποῖος εἶσαι, κύριε Δεβὼτ! Ἐμπρὸς
λοιπὸν, ἄς λογαριασθῶμεν.

— Ἀλλ' αὐτὰ ὅπου σὰς εἶπαν, ἀνέ-
κραξεν ὁ Δεβὼτ, εἶνε πολὺ ὑπερβολικά,
Ἐξοχώτατε, διότι...

— Μοῦ τὰ εἶπε κάποιος, ὅστις εἶνε
πολὺ καλὰ πληροφορημένος, εἰς φίλος
σου. . .

— Ἀλλὰ . . .

— Ἡγόρασες ἕνα πύργον, ἕνα κτῆμα,
μοῦ φαίνεται.

— ὦ, Ἐξοχώτατε!

— Κύριε Δεβὼτ, δὲν ἔχει τις τὸ δι-
καίωμα νὰ πλουτίσῃ εἰς ἕνα μῆνα, ὅταν
ὁ βασιλεὺς εὐρίσκεται εἰς στενοχωρίαν.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμαι πλούσιος!

— Καὶ ὁ πύργος;

— Εἶνε μία καλύβη.

— Καὶ τὸ κτῆμα;

— Ὀλίγα στρέμματα. . .

— Καὶ τὰ χρυσοκέντητα ἐνδύματα ὁ-
ποῦ φορεῖς; . . .

— Ἐξοχώτατε, ὁ νεόνυμφος προσπα-
θεῖ πάντοτε νὰ καλλωπίζεται, διὰ ν' ἀ-
ρέσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Ἄ! εἶνε ἀληθές, ἐλησμόνουν ὅτι ἐ-
νυμφεύθη. Εἶνε καὶ τοῦτο ἄλλη μία ἀφ-
ορμὴ δυσαρρεσκείας ἐναντίον σου. Πῶς!
σύ ὅστις ὀφείλεις εἰς ἐμὲ τὴν περιουσίαν
σου εἶσαι τόσῳ κακοανατεθραμμένος, ὥστε
νὰ μὴ ζητήσῃς τὴν συγκατάθεσίν μου;

— Ἐξοχώτατε, ἐγὼ εἰμαι ἄνθρωπος
τόσον ἀσήμαντος! . . .

— Καὶ ἐνυμφεύθης καμμίαν κληρονό-
μον; ἠρώτησεν ὁ Λουβοῦ, ὅστις ἐνεθυ-
μεῖτο καλῶς τί τῷ εἶχεν εἶπει ὁ Λαγκομ-
πέρζ περὶ τῆς Βιολέττας, ἥτις ὑπῆρξε
πρότερον μνηστὴ τοῦ Βελαίρ· ἀλλ' ἤθελε
νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Δεβὼτ θὰ ἐψεύδετο.

— Ἐξοχώτατε! ἀνέκραξεν οὗτος, σὰς
ὀρκίζομαι, ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶνε πᾶμ-
πτωχος.

— Μπᾶ! . . . μπᾶ! . . .

— Ἄν ἤθελε ἔχει τοῦλάχιστον μίαν
προίκα! εἶπεν ὁ Δεβὼτ μετὰ στεναγμοῦ,
μαρτυροῦντος ὅτι πολλὰ ἐκρύπτοντο τρι-
κυμὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ συζυγικοῦ ἐ-
κείνου στερεώματος. . . Ἀλλὰ τίποτε,
οὔτε λεπτὸν δὲν ἐπῆρα! . . .

Ὁ Λουβοῦ ἐμειδίασε πονηρῶς.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ εὐχα-
ριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν σύζυγόν σου, εἶ-
πεν. Ἀνήκει τοῦλάχιστον εἰς καλὴν οἰ-
κογένειαν; Εἶνε εὐμορφῇ; Εἶνε φρόνιμη;

— Ἐξοχώτατε, εἶνε πολὺ εὐμορφῇ,
πολὺ εὐμορφῇ ἀληθῶς! . . . Ὡς πρὸς
τὴν φρονιμάδα, πιστεύω. . . ἐλπίζω. . .

Ἐεῶν κ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ; . . . Οἰκογέ-
νειαν δὲν ἔχει· ὁ πατήρ της μόνον ἀπέμε-
νεν εἰς αὐτήν, καὶ τὸν ἔχασε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ γέρων - Γιλβέρτος ἀπέθανε πρὸ δεκα-
πέντε περίπου ἡμερῶν.

— Γιλβέρτος! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοῦ
τείνων τὸ οὖς.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

*Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἀπάσας τὰς κινήσεις τῶν χειρῶν τῆς
μελαγχροινῆς κυρίας καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο
ἀδύνατον ἢ μία τῶν χειρῶν της νὰ ἦνε
ζυλίνη.

— Δὲν θὰ σὰς πῶ τίποτε, ἐπανάλαβε·
θὰ διαμαρτυρηθῶ ἀνωφελῶς, ἀφοῦ φαίνε-
σθε διατεθειμένῃ νὰ μὴ μὲ πιστεύσετε.
Μετ' ὀλίγον ὅμως θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἡ
καρδιά μου εἶνε ἐλευθέρη.

— Μήπως σκοπεύετε νὰ ἐλθῇτε καὶ
πάλιν, καὶ νὰ κτυπήσετε τὴν θύραν τῆς
ὁδοῦ Ζουφροῦ; ἀνέκραξεν ἡ κυρία. Τότε
δὲ εἶνε ποῦ θὰ μὲ καταφάγῃ ἡ ἀρκουδα
μου, γιὰ τὴν ἔξυρετε; τρώγει καὶ ἀνθρώ-
πους.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, θὰ περιμένω

πρῶτα νὰ φύγῃ ὁ ἀγριάνθρωπός σας. Ἀλλ'
ἀφοῦ ἀπόψε θὰ ἦνε εἰς τὸ μπακρά, διατί
νὰ μὴ δειπνήσωμε καὶ μετὰ μαζύ;

— Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν μὲ παίρνετε
καὶ σὰς περὶ γὰρ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κό-
σμου, εἶπε γελῶσα ἡ καλλονὴ τοῦ σκεῖν.

— Καὶ ἡ γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου
δειπνοῦν καθὼς καὶ ἡ ἄλλαις, ὄχι βέ-
βαια μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα, ἀλλὰ μὲ
ἔξυρετε πολὺ καλὰ, διὰ νὰ δεχθῇτε τὴν
πρόσκλησίν μου, ἡ ὁποία θὰ ἔχει συνέπειαν
ὁποῖαν θελήσετε σὰς.

— Ἀλλὰ, φίλτατε κύριε, εἶνε πολὺ
ἐνωρίς γὰρ νὰ δειπνήσωμεν καὶ ἐννοῶ νὰ
ἐπιστρέψω σπῖτι μου τὸ μεσονύκτιον.

— Θὰ ἐπιστρέψετε τὸ μεσονύκτιον καὶ
πάντοτε ὑπάρχει ὄρεξις διὰ νὰ φάγῃ κα-
νεὶς στρεῖδιζ. Ἐδῶ δὲν εἶνε διόλου κα-
τάλληλος ὁ τόπος νὰ συνδιαλεχθῶμεν,
μόνον τοὺς ὑποκριτὰς ἀκούω καὶ τὸ κόν-
τρα - μπάσσο.

— Δὲν θὰ προσκαλέσετε καὶ τὴν Βέρθα
Βερριέ; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ μελαγ-
χροινὴ.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι. Ὅταν τὴν ἴδῃ,
θὰ τῆς πῶ, ὅτι μ' ἐδιώξατε.

— Αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσίς σας μὲ κάμνει
ν' ἀποφασίσω. Φεύγομεν ὅταν θέλετε.

Ὁ Μαξιμὸς ἐπερίμενε πλειοτέραν ἀν-
τίστασιν, ἀλλ' ἡ γνώμη του περὶ τῆς με-
λαγχροινῆς τοῦ σκεῖν εἶχε πολὺ τροπο-
ποιηθῇ ἀπὸ μιᾶς ὥρας καὶ δὲν ἐξεπλάγη
πολὺ ὅτι γυνή, τόσους ξένους γνωρίμους
ἔχουσα, ἐδέχθη ἄνευ παρακλήσεων τὴν
πρόσκλησιν Γάλλου εὐγενοῦς καὶ πολὺ
γνωστοῦ.

Ἄλλως τε, τὸ πρᾶγμα ἔστρεφεν ὡς τὸ
ἐπεθύμει. Δὲν ἐφρόντιζε νὰ βιάσῃ τὴν εἰσ-
οδὸν τοῦ σπηλαίου τῆς ἀρκτοῦ τῆς ὁδοῦ
Ζουφροῦ, οὔτε νὰ συνδεθῇ σοβαρῶς μετὰ
τῆς κυρίας.

Τὸ μόνον ὅπερ ἐπεθύμει παρ' αὐτῆς ἦν
ὁμολογία ἢ πληροφορία περὶ τῆς ιδιοκτη-
τήρας τοῦ βραχιολίου, διότι ἤρχιζε νὰ πι-
στεύῃ ὅτι ἡ κυρία Σερζάν δὲν εἶχεν ἀπο-
λέσει συγχρόνως μετὰ τοῦ βραχιολίου της
καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Καὶ ἐστῆριζε τὰς ἐλπίδας του, πλή-
ρους ἐξομολογήσεως, εἰς τὸν οἶνον.

— Δὲν ἔχετε, πιστεύω, μεγάλην ὄρε-
ξιν νὰ περιμένετε νὰ τελειώσῃ ἡ παρὰ-
στασις; ἐλπίζω.

— ὦ! διόλου. Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ
διασκεδάσω. Ὁ τύραννός μου μ' ἔφερεν ἐ-
δῶ, ἀπεκρίθη ἡ μελαγχροινὴ ἀνεγείρουσα
μικρὸν τοὺς ὤμους.

— Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ πᾶγω
νὰ εὕρω ἁμαξάν κατὰ πρῶτον. Ἐχετε
βέβαια τὴν ιδιὴν σας, ἀλλὰ εἶνε ἀνωφε-
λὲς νὰ ἔξυρῃ ὁ ἁμαξηλάτης τοῦ θηρίου
σας.

— Τὸ θηρίον μου εἶνε φιλάργυρον, σὰς
τὸ εἶπα. Ἐνοικιάζει λοιπὸν ἐν ἁμαξί μὲ
τὸν μῆνα, καὶ ὅταν πηγαίνῃ εἰς τὸ χαρ-
τοπαίγιον, τὸ κρατεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν του·
δὲν εἶνε τόσον εὐγενής, ὥστε νὰ μοῦ τὸ
στέλλῃ πίσω.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον· θὰ ἐξέλθωμεν
τοῦ θεάτρου, χωρὶς νὰ μᾶς ἴδῃ κανεὶς ἄν-